

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 404/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť L. S., Č., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 93/2008 a jeho uznesením sp. zn. 5 Cdo 93/2008 zo 4. augusta 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2009 doručená sťažnosť L. S., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 93/2008 a jeho uznesením sp. zn. 5 Cdo 93/2008 zo 4. augusta 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania na strane žalovaného, v ktorom sa žalobca od neho domáhal zaplatenia zvyšku istiny a jej príslušenstva z titulu záväzku sťažovateľa vzniknutého na základe uzatvorenej zmluvy o pôžičke.

V prvostupňovom konaní Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11 C 229/01-108 z 24. februára 2006 zaviazal sťažovateľa na úhradu časti istiny a jej príslušenstva. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, v ktorom namietal, že konajúci súd sa nevysporiadal so zásadnými rozporami vo výpovediach žalobcu a vypočutého svedka, preto dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý svojím rozsudkom č. k. 5 Co 199/2006-127 z 19. novembra 2007 prvostupňové rozhodnutie potvrdil, pričom poukázal na skutkové zistenia okresného súdu a na vykonané dôkazy (obsah zmluvy o pôžičke, výpoveď svedka, jeho opätovnú výpoveď), na základe ktorých dospel k záveru, že prevzatie predmetu pôžičky sťažovateľom vyplýva jednak zo zmluvy, ako aj z výpovede svedka, a sťažovateľ nepreukázal, že by predmetný právny úkon nebol urobený vážne.

V zákonnej lehote napadol sťažovateľ rozsudok krajského súdu dovolaním, v ktorom navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd podané dovolanie ako neprípustné odmietol.

Sťažovateľ uvádza, že prípustnosť podaného dovolania oprel o ustanovenie § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého je dovolacím dôvodom skutočnosť, že účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, pričom v argumentácii tohto mimoriadneho opravného prostriedku sa odvolával na dôvody uvedené v ustanoveniach § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) OSP, podľa ktorých dovolanie možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,

- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V dovolaní sťažovateľ namietal, že sa prvostupňový i odvolací súd v meritórnom konaní nezaoberali okolnosťami uzatvárania písomnej zmluvy o pôžičke, okolnosťami prevzatia peňažnej sumy, neriadili sa dôsledne ustanovením § 132 OSP, pretože nevyhodnotili jednotlivé dôkazy samostatne a všetky vo vzájomnej súvislosti, neprihliadali na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci konania, predovšetkým to, čo uviedol sťažovateľ, nezdôvodnili, prečo považovali výpoveď svedka a výpoveď žalobcu za vierohodnú a pravdivú a prečo na výpoveď sťažovateľa a ním predložené dôkazy neprihliadli.

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že v podanom dovolaní namietal neúplnosť a nesprávnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa podľa neho vôbec nezaoberal argumentmi jeho odvolania smerujúcimi voči odôvodneniu prvostupňového rozhodnutia, a že odkaz odvolacieho súdu na skutkové a právne závery, s ktorými sa tento stotožnil, považoval za nedostatočný. Vychádzajúc z uvedeného došlo podľa sťažovateľa v konaní prvostupňového súdu i odvolacieho súdu k porušeniu jeho práva na „*spravodlivý proces*“, z ktorého vyplývala pre súdy okrem iného povinnosť zaoberať sa účinne aj námietkami a argumentmi sťažovateľa.

Podľa sťažovateľa najvyšší súd vo svojom uznesení rozporne na jednej strane predostiera, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a na druhej strane najvyšší súd zdôrazňuje, že sa nezaoberal ani vecnou správnosťou rozhodnutia a ani správnosťou právnych záverov odvolacieho súdu, pretože dospel k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania proti predmetnému rozsudku krajského súdu.

Argumentácia relevantná vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré v podanej sťažnosti sťažovateľ napáda, je veľmi stručná a sťažovateľ v nej uvádza, že povahu rozsudku krajského súdu mal odvolací súd posudzovať podľa konkrétnych okolností

prípadu, ktoré sťažovateľ podrobne rozviedol v odôvodnení dovolania, a nie ich zovšeobecniť. Uznesenie najvyššieho súdu podľa neho „*vykazuje značný stupeň arbitrárnosti*“.

V závere sťažnosti sťažovateľ vyslovuje názor, že „*právne závery súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami (aj skutkové zistenia z vykonaných dôkazov nevyplývajú)*“, preto napadnutým rozhodnutím bolo porušené jeho „*právo na spravodlivý proces*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol týmto nálehom:

„1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn.5 Cdo 93/2008 odmietnutím dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k.5 Co 199/2006 zo 19.11.2007 porušil právo sťažovateľa L. S., na spravodlivé súdne konanie podľa čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu SR č.k.5Cdo 93/2008 zo 4.8.2009 sa v plnom rozsahu zrušuje.

3. Sťažovateľovi L. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Ústavný súd preskúmal postup a rozhodnutie najvyššieho súdu, aby zistil, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 93/2008 sú zlučiteľné s limitmi sťažovateľom označeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta.

V odôvodnení namietaného uznesenia sp. zn. 5 Cdo 93/2008 zo 4. augusta 2009 najvyšší súd uviedol, že pristúpil k posúdeniu otázky prípustnosti podaného dovolania, teda či v zmysle § 236 OSP dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Najvyšší súd citoval právnu úpravu upravujúcu prípady prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku a konštatoval, že v prípade veci sťažovateľa nie je daný dôvod prípustnosti v zmysle § 238 ods. 1 OSP, teda nie je

napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale jeho potvrdzujúci rozsudok. Rovnako nejde o prípad predvídaný ustanovením § 238 ods. 2 OSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v danej veci, keďže odvolací súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, nebol preto ani vyslovený právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Napokon nejde ani o možnosť prípustnosti predvídanú ustanovením § 238 ods. 3 OSP, podľa ktorej je dovolanie prípustné proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné, keďže ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Najvyšší súd vychádzajúc zo svojej zákonnej povinnosti v zmysle § 242 ods. 1 OSP riešil otázku, či rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom takou závažnou procesnou vadou, ktorá by mala za *následok* „*tzv. zmätočné rozhodnutie*“, a preskúmal, či v konaní a rozhodovaní odvolacieho súdu nedošlo k vade predvídanej ustanoveniami § 237 písm. a) až g) OSP, ktorý prípustnosť dovolania odvodzuje od taxatívne vymedzených procesných väd, ktorými sú:

- a) rozhodlo sa vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa argumentácie najvyššieho súdu z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle citovaného § 237 OSP zakladajúcej prípustnosť dovolania nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z uvedených väd. Dovolateľ existenciu procesných väd v zmysle § 237 písm. a)

až e) a g) OSP netvrdil a takéto procesné vady v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, a teda z týchto ustanovení prípustnosť dovolania nemožno odvodiť.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom namietané nesprávnosti, ktorých sa mali konajúce súdy dopustiť, sa najvyšší súd zaoberal otázkou, či nie je naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, a síce, či postupom odvolacieho súdu nebola sťažovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd interpretoval predmetné ustanovenie a uviedol, že odňatie možnosti konať pred súdom je taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok, keď súd postupuje v konaní v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Podľa najvyššieho súdu takúto procesnú vadu na základe preskúmania súvisiaceho spisového materiálu v prípade sťažovateľa nezistil.

Najvyšší súd sa sústredil na tvrdenie sťažovateľa, že procesná vada predvídaná ustanovením § 237 písm. f) OSP bola naplnená porušením jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Sťažovateľ videl porušenie práva na spravodlivý súdny proces predovšetkým v tom, že sa odvolací súd argumentmi jeho odvolania nezaoberal dostatočne a stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového rozhodnutia. Najvyšší súd uviedol, že námietka sťažovateľa nemá oporu v spisovom materiáli, pretože z tohto je zrejmé, že odvolací súd vychádzal tiež zo záveru, že uzatvorená zmluva o pôžičke má náležitosti vyplývajúce z príslušného právneho predpisu, je v nej uvedený čas povinnosti vrátiť predmet pôžičky, že prevzatie predmetu pôžičky vyplynulo zo zmluvy aj z výpovede svedka, že prvostupňový súd vykonal všetky dôkazy navrhované sťažovateľom, a preto nebol dôvod na opakovanie ani doplnenie dokazovania odvolacím súdom, a tiež to, že odvolací súd konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal, že by predmetná zmluva nebola uzatvorená vážne.

Námietku nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu najvyšší súd vyvrátil s poukazom na judikatúru jednak Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len

„ESLP“), ako aj ústavného súdu a zdôraznil, že právo na riadne zdôvodnenie rozhodnutia obsahuje povinnosť odpovedať nie na všetky, ale len na rozhodujúce argumenty účastníkov konania. V tomto kontexte prezentoval záver, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody na potvrdenie prvostupňového rozhodnutia, keď stručne opísal skutkový stav, priebeh konania, stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania, citoval právne predpisy aplikované na prerokúvanú vec sťažovateľa a primerane vysvetlil svoje právne závery. Na tomto mieste najvyšší súd zdôraznil, že sa správnosťou týchto právnych záverov nezaoberal.

K argumentom sťažovateľa týkajúcim sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov najvyšší súd uviedol, že táto skutočnosť je síce relevantným dovolacím dôvodom, avšak v tom zmysle, že s poukazom na takúto vadu možno odôvodniť len procesne prípustné dovolanie, sama osebe však prípustnosť dovolania nezakladá.

Sťažovateľ namietal aj skutočnosť, že konajúce súdy nevykonali dôkazy na preukázanie jeho tvrdení. Najvyšší súd odvolávajúci sa na svoju judikatúru „R 37/1993, R 125/1999“ zdôraznil, že nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom, resp. vykonanie iných dôkazov na zistenie skutkového stavu nemožno kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa § 237 písm. f) OSP, pretože rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 OSP výlučne súdu, a nie účastníkom konania.

Napokon k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom najvyšší súd uviedol, že takáto nesprávnosť je síce relevantným dovolacím dôvodom, sama osebe však prípustnosť dovolania nezakladá, pretože nemá základ vo vade konania v zmysle ustanovení § 237 OSP a nespôsobuje zmätočnosť konania.

Najvyšší súd na základe uvedeného odôvodnenia vyslovil záver, že v prerokováanej veci pri skúmaní prípustnosti dovolania bolo zistené, že toto nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému by bolo dovolanie procesne prípustné.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádza z toho, že primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré

všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci ustanovenia § 236 a nasledujúcich OSP týkajúcich sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania) je racionálne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Ústavný súd tiež pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy na základe výkladu a použitia relevantných právnych noriem rozhodnú, a to za predpokladu, že ich právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

V namietanom konaní a prijatom uznesení sp. zn. 5 Cdo 93/2008 zo 4. augusta 2009 najvyšší súd prostredníctvom interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa inštitútu dovolania vylúčil danosť dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, teda odňatie možnosti účastníkovi konania konať pred súdom, na základe čoho vyvodil záver o neprípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa a o jeho odmietnutí.

Najvyšší súd preskúmal obsah námietok sťažovateľovho dovolania, ktorými tento preukazoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 písm. f) OSP, a síce porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré odôvodňoval tvrdenými nedostatkami, a to nedostatočným preskúmaním odvolania sťažovateľa odvolacím súdom, neúplnosťou a nesprávnosťou odôvodnenia jeho rozhodnutia, nesprávnym vyhodnotením dôkazov zo strany odvolacieho súdu, nevykonaním dôkazov, ktoré sťažovateľ navrhoval v konaní

pre účely preukázania svojich tvrdení a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom.

Námietku sťažovateľa, podľa ktorej sa odvolací súd dôvodmi jeho odvolania dostatočne nezaoberal, najvyšší súd vyvrátil poukazom na skutkové závery krajského súdu uvedené v spise, ktoré krajský súd prijal v rámci svojho rozhodovania (bez toho, aby najvyšší súd posudzoval vecnú správnosť týchto skutkových záverov).

Poukazujúc na judikatúru ESLP a tiež ústavného súdu, analyzujúc s odkazom na § 157 ods. 2 OSP náležitosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd vyvrátil argumenty sťažovateľa a skonštatoval ústavnú konformnosť odôvodnenia jeho rozhodnutia.

Najvyšší súd sa tiež vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa, podľa jeho názoru nesprávneho hodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia prerokúvanej veci, keď sťažovateľa poučil o ich relevantnosti v dovolacom konaní, avšak len v spojitosti s prípustnosťou dovolania v zmysle ustanovení § 237 OSP.

Najvyšší súd poukazujúc na relevantnú právnu úpravu (§ 120 ods. 1 OSP) a na svoju judikatúru zaujal stanovisko aj k námietke sťažovateľa o nevykonaní ním navrhnutých dôkazov zo strany konajúcich súdov, ktorú tiež vyhodnotil ako neopodstatnenú.

V každom z týchto sťažovateľom uvedených prípadov logickým výkladom a vyčerpávajúcim odôvodnením dospel najvyšší súd k záveru o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Konštatovaniu o neprípustnosti dovolania sťažovateľa predchádzal racionálny, podrobný, a teda ústavne konformný výklad relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie uznesenia sp. zn. 5 Cdo 93/2008 zo 4. augusta 2009 tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo najvyšší súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol.

V závere ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy. Z tohto postavenia mu preto v okolnostiach prípadu neprislúchalo posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či jeho rozhodnutie spĺňalo požiadavku konformnosti s obsahom čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009